

II

I, naslonjen na svoju bol
ispijam posljednju suzu što plije
niz lice...

Gasi se jedna zvijezda,
negdje u neznanom kraju,
svemir se čudesno tresе
drhtavim mahom pozdravlja,
olovno, — ranjeno srce.

III

Molim i dozivam vjetrove
na svečanost jutarnjeg svjetla
i cedrovu krošnjū
gdje snivaju oni...
nek sahrane i ponesu
moju odronjenu zvijezdu
tamo gdje rajčice cvatu
i zlatno joj se zviježde moli
— k modroj vasioni...

U GLASIĆU MALOG MATEA

Milan Špehar

Zar baš u vonj vina i whiskyja
moram poći s Tobom?
Tamo gdje je neprozirne zavjese
stvorio dim cigareta?
Tamo gdje u beznađu smijeha
iskrivljuju se bezlična usta?
Tamo gdje me nitko već ne čuje
od zaglušnih glasova?

Lakše je bilo Franji propovijedati pticama!

Ti ne štediš moje profinjene ukuse!
Tek toliko zraka mi osame daješ
da ne povratim sva slatka jela
na crne obale ovoga lučkoga grada.

U ovoj stranoj zemlji
bez pristaništa
sve zaudara po alkoholu,
sve šumi od prevara
i promašenih života.

Boje se ljudi broda
jer će s praznim kovčezima
vraćat se kućama.
A znoj svoj ostaviti tuđinu.
Mirišu tulipani znojem mojih ljudi.
A oni u kapljici
traže nove snage.

* * *

Kad šute knjige,
zašto kliziš Ti ispod
mojih nježnih ruku?
Zar Ti se baš ide
u vonj vina i whiskyja?
Kad mi je najpotrebnija
Tvoja Riječ,
zašto, onda, šutiš?

Ovdje se riječi bacaju ko pijesak —
i sve vjetar dalje nosi.
A ja u bespomoćnosti svojoj
slušam nijem udaranje
crnih valova o tuđu obalu.
Ni u tulipanima nema
više rose utjehe.

* * *

Samo još glasić maloga Matea
podsjeća me da ovdje ima života.
I da nije sve vino zapilo,
i da nisu sve cigarete zadimile,
i da nisu sve tuđe žene ispraznile džepove.
Samo još glasić maloga Matea
podsjeća me na utjehe Tvoje.

RADOSNICE

Josip Radić-Planinić

Ne razbacuj prijatelju
cvijeće po cesti

oni koji ruže i ljiljane traže
doći će u naš vrt
i zalijevati ga suzama radosnicama
suzama zahvalnicama